

LECTURA

Súper PEPO i Mica

Avui ha començat un altre curs! Tenia ganes de tornar a veure tots els meus amics i amigues, però també estic una mica espantat perquè comença una nova etapa a l'Escola de Superherois de Jotam. No li he dit res a la mare per no preocupar-la, però aquesta nit gairebé no he dormit pensant en el que m'esperava l'endemà. A vosaltres no se us mouen les tripes com si estiguessin dins d'una rentadora quan us poseu nerviosos? A mi sempre em passa.

Us explico per què: els tres primers anys a l'Escola curem el cicle A ("A" d'"Aprendre" a ser un superheroi). Ens ensenyen com és un superheroi, què ha de fer, com ha de comportar-se... i ens examinen per aconseguir les capes de color blau, vermell i verd.

Tanmateix, ara ve el més difícil, el Cicle P ("P" de "Pràctiques" de superheroi). Ara ens toca demostrar, de veritat, tot el que hem après i posar-ho en pràctica cada dia.

Si no estem atents, perdrem les nostres capes i hauré d'estudiar altra vegada per recuperar-les.

Però si superem aquest cicle, ens graduarem i tindrem el nostre títol de Superheroi de Capa Taronja, el grau més alt de l'escola.

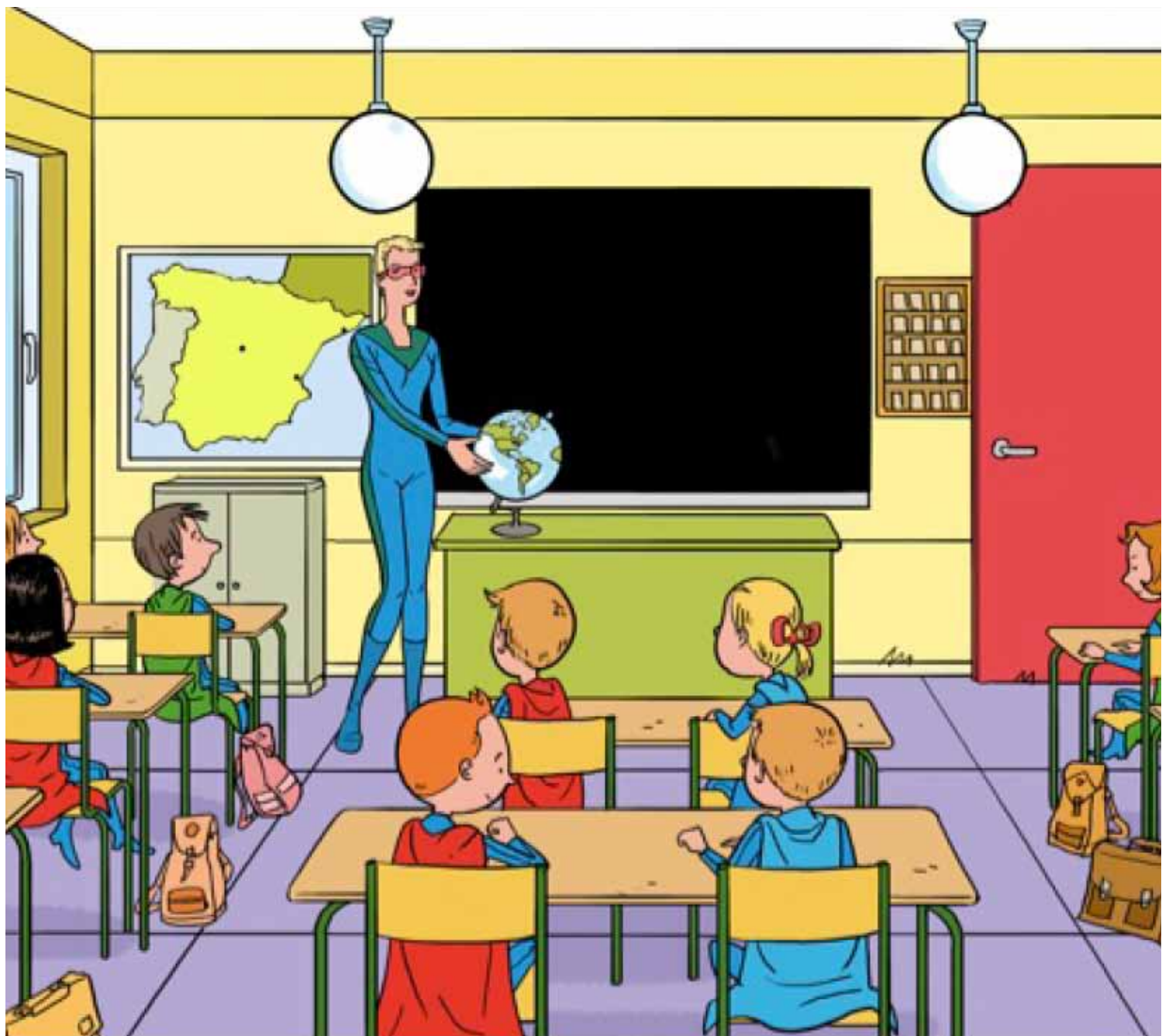
Per això estic tan preocupat. No sé si podré aconseguir-ho. Quan ho penso em tremolen fins i tot les orelles.

Avui era el primer dia de classe, però a la professora nova això no li ha importat, i ja ens ha posat deures...!

- Com sabeu -ha dit- tot superheroi ha d'escoltar els altres per poder ajudar-los, però també per aprendre d'ells. Aquesta és una de les assignatures més importants de l'Escola. Per això vull encarregar-vos el primer treball d'aquest curs, que es titularà: "Superherois d'altres països del món".

- Què bé! -he pensat.- Podré conèixer la història d'altres nois i noies que viuen lluny d'aquí. Serem molt diferents? Com seran les seves escoles? Les seves capes, seran dels mateixos colors que les nostres...?

- Com mola! -ha dit l'Ignasi-. I quan anirem de viatge? La meva cosina un cop va anar a un país que és molt lluny i va haver d'agafar un avió i va trigar dotze hores a arribar!

- Haureu de viatjar -ha dit la professora-, però posant en pràctica tot el que us van ensenyar a l'assignatura "El poder de la imaginació".

- És veritat "senyo" -ha dit l'Ignasi-. Havia oblidat que, amb la imaginació, podem viatjar on vulguem i viure aventures emocionants.

La classe s'ha acabat. Hem sortit corrents, i en el camí de tornada a casa no podia deixar de pensar en el treball.

Esa Teníem força temps per preparar el treball, pero jo, la mateixa nit que ens el van encarregar, quan em vaig ficar al llit, vaig tancar molt fort els ulls, i quan me'n vaig voler adonar ja estava volant amb la meva imaginació i amb la meva capa verda, a tota velocitat!

Vaig arribar fins a un poblet on els camins eren de sorra i les cases molt petites, i hi havia molts nois i noies pels carrers jugant i corrent d'una banda a l'altra. Això és el que més em va agradar.

De sobte, em vaig fixar en una nena morena que anava carregada amb un munt de llenya. Era molt primeta i tenia els ulls molt grans i nou anys, com jo. El seu nom és Mica i des que vaig conèixer la seva història vaig saber que tots els meus amics i amigues també l'havien de conèixer.

Els dies a l'Escola de Superherois van passar molt de pressa, i va arribar el moment de presentar els treballs. Avui els hem hagut d'exposar davant de tots. M'ha tocat ser el primer. Quina sort, perquè em moria de ganes d'explicar a tothom el que Mica m'ha ensenyat!

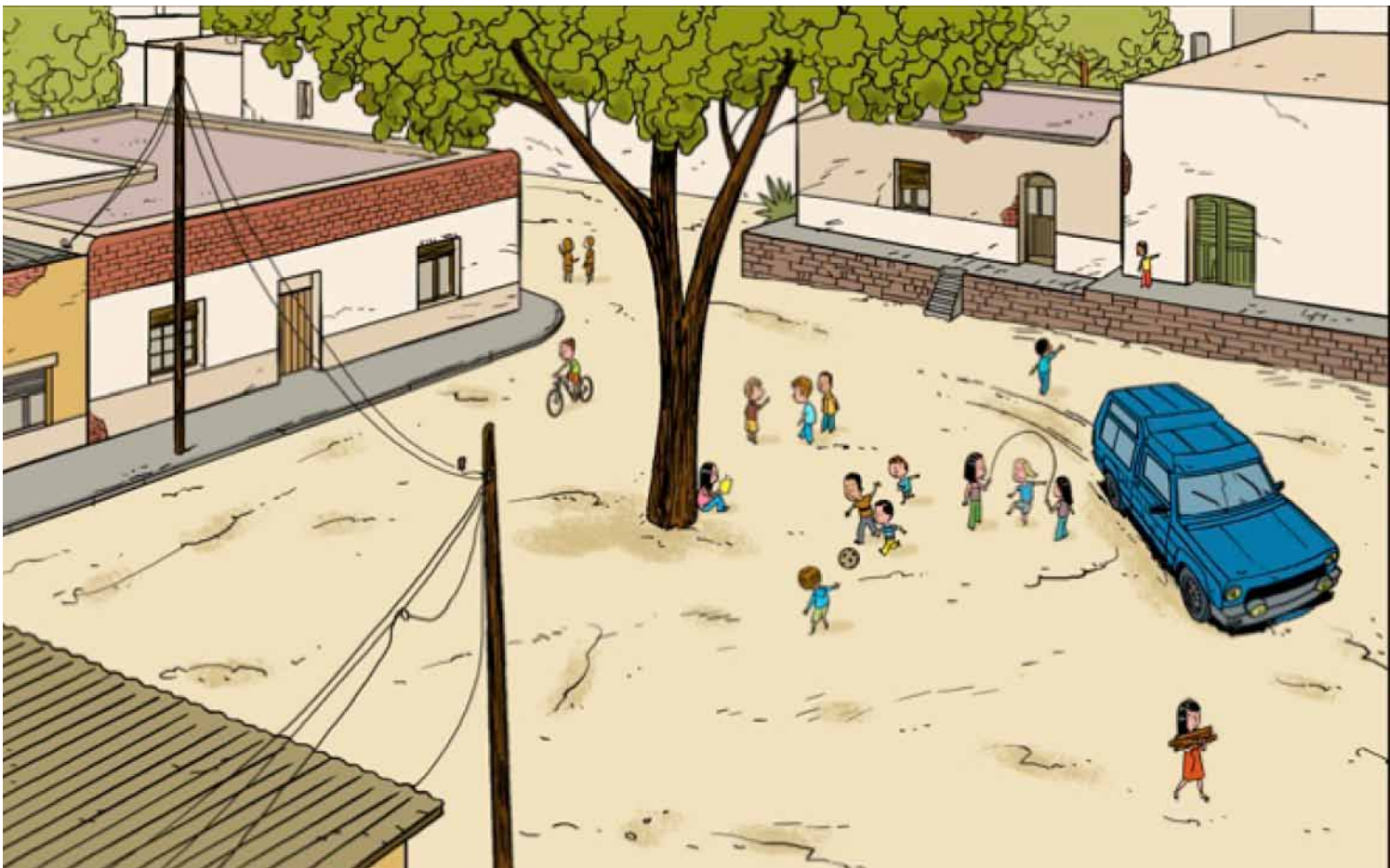
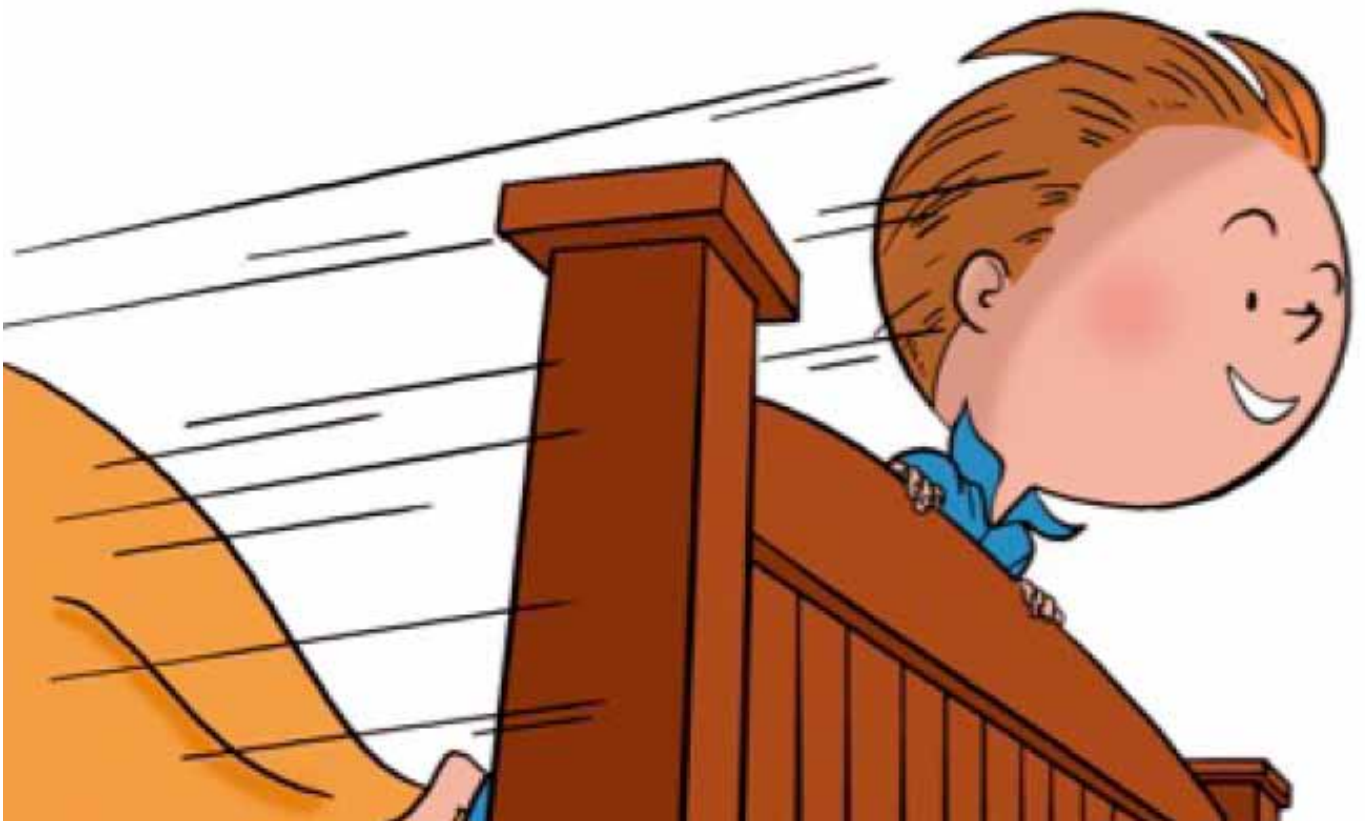
He agafat molt d'aire pel nas, l'he deixat anar per la boca i he començat a parlar:

La seva família té pocs diners. El seu pare treballa al camp, però només troba feina algunes temporades curtes. Mica té nou anys, com nosaltres, i dos germans més petits: el Fabià, que en té sis, i la Sara, que acaba de néixer.

La seva mare gairebé no té forces per aixecar-se del llit, perquè les mares han d'alimentar-se molt bé perquè nosaltres puguem créixer quan estem dins de la seva panxa i, si no ho fan, com li va passar a la mare de la Mica, quan naixem, elles es queden sense forces.

Només ha de descansar i menjar bé per curar-se, però per a ells és molt difícil aconseguir-ho. A casa seva no hi ha una nevera plena de menjar com a la nostra, i el poc que tenen ho han de repartir entre cinc.

La Mica anava molt d'hora a l'escola i, en tornar, s'encarregava de totes les feines de la casa i de cuidar la seva mare i els seus germans. Com que van veure que amb les poques feines que li sortien al seu pare no n'hi havia prou, ella va decidir sortir, cada tarda, a buscar llenya al camp per vendre-la després per les cases del poble i treure una mica més de diners. Així la seva mare podria menjar i posar-se forta de nou per alimentar la seva germaneta acabada de néixer.

Con En començar el curs Mica s'havia proposat, a més, complir un dels seus somnis: desfilat amb la bandera de la seva escola a la Festa de la Primavera. Només ho aconseguiria qui, tenint bones notes, fos elegit com a millor company o companya.

La Mica s'esforçava molt perquè sabia com era d'important. Si seguia així, portaria la bandera. Però, com que la seva mare es va posar malalta, ella ja no tenia temps per fer els deures i va deixar de treure bones notes. Altres nens i nenes l'havien superat, però la seva professora va parlar amb la classe i els va explicar el que Mica havia aconseguit:

- Aprendre el que ens ensenyen els llibres és necessari, però escoltar i ajudar els altres ho és molt més. Mica ha seguit estudiant, però el més important és que ha estat valenta i ha ajudat la seva família quan més ho necessitava. Crec que és ella la que mereix portar la bandera en la desfilada de la Festa de la Primavera.

Tots els nens i nenes de la seva classe van estar d'acord que havia de ser ella, i l'admiraven pel que havia fet.

Va arribar el gran dia. Mica portava orgullosa la bandera i no parava de somriure, però la seva alegria es va fer més gran quan va entrar a la plaça del poble i va veure com l'aplaudien orgullosos la seva mare i els seus germans.

Als nens i nenes de la meua classe els ha encantat la història de la Mica. La professora m'ha felicitat i ens ha dit:

- És molt important que coneguem el que altres superherois fan i aprenguem d'ells. La Mica, sens dubte, és un exemple per a tots nosaltres.

- A més -he dit jo-, la seva història ens ensenya a valorar el que tenim: aquí podem alimentar-nos bé, les nostres mares estan sanes i poden cuidar-nos, podem anar al metge si ens fa mal alguna cosa, anar a l'escola, estudiar i jugar.

Avui també jo he sortit de l'escola amb un gran somriure i molt feliç per haver pogut explicar a tots els meus amics i amigues la història de Mica: ara la coneixen tan bé com jo i hem après moltes coses gràcies a ella!

No sé com es diu la seva acadèmia de superherois, però ha de ser de les millors del món: perquè nosaltres aconseguíssim fer el que ella va fer, hauríem d'estar estudiant fins a ser uns vellets.

Fins a la propera aventura, futurs superherois!

